

enten det er Underrettsdom eller Overrettsdom, naar Vedkommende afviser sig derved. Men dette kan misbruges, hvis man slaar fast i en Lov, at Enhver, om hvem det oplyses, at han er uskyldig dømt, kan faae Erstatning, naar han afviser sig ved Underretts- eller Overrettsdommen, og saa har rede Beviser paa Haanden, som kunne godtgjøre, at han er dømt uskyldig, men saa siger: „Jeg er tilfreds med Dommen, som er overgaaet mig, og finder ingen Anledning til at appellere Sagen.“ Han kan da, naar Dommen er falden, sige: Jeg er dømt uskyldig; jeg vil have Erstatning, og fordrer, at Sagen prøves for en højere Ret, og naar denne saa kommer til det Resultat, at han er uskyldig dømt, saa faar han Erstatning, men det har man ikke villet have, at han skulde have. Fra det Offentliges Side kan der næres Betænkelse derved ligesom ogsaa fra den Tiltales Side. Følgen vil blive at enhver Overrets- eller Underrettsdom, som afsiges, maa appelleres. For at sætte Skranke mod Misbrug af Erstatningsretten, maa man appellere enhver Straffedom, som kan appelleres til Højesteret. Det er ikke Meningen, at Dommene skulle appelleres ud over, hvad der er nødvendigt. Det er Grunden, hvorfor man har udeladt dette, men dermed har man ikke ladet sig nøie. Der er kommet et Forhold til. Det skal paa behørig Maade afgjøres, at Straffen ikke af ham har været forskyldt. Ved „behørig Maade“ forstås, at Dommen underkendes af en overordnet Domstol, og hvis det er en Højesteretsdom, af Højesteret. Men naar det tillige hedder, at Straffen ikke maa have været forskyldt, er det ikke i alle Tilfælde, hvor Vedkommende har været dømt uskyldig, og helt eller delvis ubstaaet Straf, at han kan faae Erstatning, men kun i det Tilfælde, at Straffen ikke af ham har været forskyldt. Jeg skal, for at det bedre kan forstås, nævne et Exempel, og Følgende kan tjene som et saadant. En Tilfald er dømt for to Forbrydelser, en større Forbrydelse som f. Ex. Brandstiftelse og et mindre Tyveri; saa dømmes han, og paabegynder Udøningen af Straffen, men saa oplyses det siden, at han ikke har begaaet det mindre Tyveri, saa kan man jo sige, at han er uskyldig dømt, idet han har været dømt for det mindre Tyveri, men den Straf, han har ubstaaet, har ikke været udover den Straf, han skulde have for Brandstiftelsen, og skulde Sagen nu prøves for Retten, er det muligt, at der kunde komme saadanne Momenter til, f. Ex. at Brandstiftelsen har været af en mere grovere Natur, f. Ex. at han havde til Hensigt at Nogen skulde indebrænde, saa-

ledes at den Straf, han ifjendtes, ikke var for høj. Derfor har man forlangt, at dette Moment skulde til. Dette er til Forklaring af det første Stykke i Vædringsforslaget under Nr. 3. Jeg kommer dernæst til det andet Stykke, som gaar ud paa, hvorledes Erstatningskravet skal gjøres gjældende, og jeg ser der ikke rettere end at det er i Overensstemmelse med det andet Stykke under § 5, som blev vedtaget ved 2den Behandling. Det er kun en videre Udførelse af denne Tante, hvorved Reglen bliver mere forstaaelig, og det kan Ingen have Noget imod; men en direkte Forandring kunne vi ikke se i, hvad der her er foreslaaet. Det udtaler, at „Erstatningskrav kan indtales ved den Underret, for hvilken Straffesagen har været anlagt, efter Stævning til Overøvrigheden og den eller de Dommere, som have idømt Straffen, eller umiddelbart ved den nærmest overordnede Ret, saafremt dette ikke er Højesteret“. Dette træder i Stedet for det første Punktum for disse Sagers Vedkommende, men det er i fuld Overensstemmelse med det første Punktum i § 3, undtagen, at der er foreslaaet de nødvendige Forandringer paa Grund af, at i disse Erstatningspørgsmaal træder den Dommer eller de Dommere, der have affagt Dommen i Stedet for den Dommer, der har affagt Fængselstjendelsen. Og hvad den øvrige Tilspøining angaar, nemlig „hvorhos de øvrige i § 3 for Sager angaaende Erstatning for Varetægtsarrest givne Regler komme til Anvendelse ogsaa paa deromhandlede Sager“, da er det en Henvisning til § 3, der er i fuld Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget ved 2den Behandling, nemlig dette, at Sagen skal være beneficeret, og fremdeles, at Erstatningskravet kan gjøres gjældende under Appel, og ogsaa, at den kan appelleres uden Hensyn til summa appellabilis. Jeg skal nu slutte disse Bemærkninger med den Tilføielse, at jeg ikke vil udtale mig om de Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), men jeg vil tilraade det høie Thing at vedtage de Vædringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal, da jeg saa har det Haab, at naar Udvalgets Flertals Vædringsforslag vedtages, vil Lovforslaget blive ophøjet til Lov. Da jeg glemte at omtale Vædringsforslaget under Nr. 4, skal jeg bemærke, at det er en Folge af de Forandringer, der ere foretagne i Texten, da det er Udvalgets Hensigt at faae Titel og Text til at svare til hinanden. Med disse Ord skal jeg anbefale de af Udvalgets Flertal stillede Vædringsforslag til det høie Things Vedtagelse.